

[Haunstrup Glømmensen.]

skat ligesom alle andre aktieselskaber; de betaler 36 pct. af deres skattepligtige indkomst til den danske statskasse. Der er udviklingen i de faktiske forhold den, at man i 1967 i bankerne havde en rentemarginal på 4,90, i 1968 på 5,03. Der er heller ikke nogen afgrundsdyb forskel på disse tal. Jeg erkender, at balancerne er steget og steget voldsomt, men de er da også steget i den socialdemokratiske regerings tid, uden at der blev grebet ind på dette område.

Nu er forholdet som bekendt det, at der netop i dag — måske oven i købet i disse timer og minutter — føres forhandlinger mellem tilsynet for banker og sparekasser og bankerne og sparekasserne. Jeg har sagt i formiddags og vil gerne gentage her på mit partis vegne, at vi intet ønske har om, at denne renteaftale opretholdes for enhver pris. Vi ser også gerne på dette område en liberalisering gennemført, og det var vel ikke helt umuligt, at det netop kunne blive resultatet af de forhandlinger, der nu føres. I hvert fald forekommer dette område mig bestemt ikke egnet til et voldsomt angreb på regeringspartierne.

Jeg vil som sagt gerne på ny opfordre socialdemokratiet til at forklare, om de virkelig mener, at lønmodtagerfradragets voldsomme forhøjelse er en socialt rimelig og velafbalanceret tanke, om det er i overensstemmelse med lønmodtagerfradragets hele karakter, som skiftende socialdemokratiske finansministre har fremstillet den. Jeg beder om, at i hvert fald denne del af det socialdemokratiske forslag trækkes tilbage.

Henry Christensen: Jeg vil gerne takke hr. Anker Jørgensen for hans venlige bemærkninger. Det, som gav mig anledning til at opholde mig et øjeblik ved udvalget, var, at det efter min opfattelse ville være rigtigt over for offentligheden at få fastslået, at det naturligvis var en saglig og ordentlig drøftelse, der fandt sted. Man skal ikke automatisk fremkomme med kritik af folketingets arbejdsform, hvis det ikke, hvad vi jo alle gerne havde set, er muligt at nå til enighed. Det hører nu engang til demokratiets arbejdsform, at hvis der ikke på et sagligt forsvarligt grundlag kan opnås enighed mellem forskellige politiske partier, så må der træffes en afgørelse, og så må

flertallet tage ansvaret for afgørelsen. Så kan man selvfølgelig sagligt og politisk kritisere den politik, der føres; det hører også med i den offentlige debat. Men jeg vil gerne understrege, at dette naturligvis må foregå på ordentlig demokratisk vis.

Et af hovedsynspunkterne, nu også gentaget i anden omgang af hr. Anker Jørgensen, er, at der er uheldige sociale virkninger. Vi kan naturligvis rejse en stor debat om den sociale balance. Der er mange ting, der kan begrunde et ønske hos os alle om en bedre social balance. Men jeg mener også, at det foreliggende materiale giver os al mulig grund til at fastslå, at der ikke er sket en ændring i den sociale balance til ugunst for lønmodtagerne eller de svage grupper i samfundet.

I denne debat indgår i høj grad også diskussionen om B-indkomsterne, og dermed B-skattepligten. Jeg synes, at socialdemokratiet åbent skal erkende, at det ligger i kildeskattens natur, at vi kan få samtidighedsskat for A-indkomster, men aldrig for B-indkomsterne. Det er ingen overraskelse. Vi gjorde som opposition alt muligt for at gøre den tidligere finansminister, hr. Grünbaum, opmærksom på dette og på virkningerne deraf. Men efter regeringsskiftet er der jo sket det, at den nuværende regering endog har skærpet reglerne for B-skatteyderne i forhold til hr. Grünbaums oprindelige forslag. Det bør socialdemokratiet ikke overse.

Når man nu taler om en skæv social balance, bør man måske gå videre i denne tankegang og sige: hvad er problemstillingen i det? Hvis det var sådan, at alle B-indkomster automatisk havde en bestemt stigningsgrad, var problemet meget let at løse. Men vi ved, at der er tusindvis af B-skatteydere, som har konstante og for manges vedkommende i perioder endog faldende indkomster. Skal man gå så vidt at sige, at så skal vi begunstige lønmodtagerne specielt og straffe de andre? Skal man gå så vidt, at man i givet fald skal acceptere en hårdhændet forlodsbeskatning af dem ud over deres indkomster og ved slutskatten ikke stille dem lige med andre grupper, der har meget, meget større indkomster end de pågældende? Det er nemlig den anden virkning, hvis man skal gå så vidt, som hr. Anker Jørgensen foreslår, og den synes jeg ikke